

men for Creditorenes Skyld, og naar den er indskrænket til et Aar, er det, fordi Voet efter de nuværende korte Frister for Proclama ikke længere har nogen Interesse i hans personlige Tilstedeværelse. — Fremdeles havde man i Frankrig, og har i de fleste Lande, en absolut Tidsgrændse, hvori en Mand kan holdes i Arrest, men det har man ikke i Danmark; man har kun en relativ Tidsgrændse for de enkelte Fordringer. Efter Forordningen af 17de Februar 1847, som Cancelliet fik udvirket, fordi det erkjendte, at vore Lovregler om Gjældsængsel vare altfor strenge, og man derfor vilde have dem noget formildede, kan man for en Fordring holde En i Gjældsængsel i 3 Aar og, hvis det er for en transferet Bøvel, i det Høieste i 6 Aar; men, vel at mærke, det er kun for den enkelte Fordring. Hvis Creditor altsaa har flere Fordringer og indtaler dem særskilt, kan han efterhaanden holde en Skyldner i Fængsel for den ene Fordring efter den anden, og end mindre kan det Gjældsængsel, han har anvendt, forhindre, at en Anden anvender det for sine Fordringer. Der er en anden Maade, hvorpaa man kan begrænse Anvendelsen af Arrest med Hensyn til Tiden; man har saaledes i Norge en Lov af 17de Juli 1857, der gjør en anden væsentlig Indskrænkning, som vi ikke kjende hos os, og det er, at den Tid, hvori en Skyldner har henseendet i Gjældsængsel, skal komme ham tilgode med Hensyn til anden Gjæld, som paahvilede ham, da han første Gang kom i Gjældsængsel. Den nærmere Anvendelse heraf skal jeg ikke trætte det ærede Thing med at udvikle. Det var en ganske anden Regel end den, vi have, hvorefter en Grændse er sat for hver Fordring for sig. Jeg skal forøvrigt endnu med Hensyn til dette Punkt bemærke, at efter den nye milde Straffelov kan simpelt Fængsel kun anvendes i 2 Aar, og som Afsoning for Bøder endog kun i 20 Maaneder. — Dernæst var det i Frankrig Reglen, at Dommeren fastsatte, hvor længe den enkelte Fordring skulde kunne hjemle Gjældsængsel; hos os derimod er der i saa Henseende en fast lovbestemt Scala. Men naar man sammenholder den med den nye Straffelov, kommer der en mærkelig Modstrid tilstede, idet der for en Bøde, der er 100 Rd.

stor, høist kun kan anvendes Fængsel i 1 Maaned som Afsoning, imedens en Fordring, der har den samme Størrelse, kan berettigede til Anvendelse af Gjældsængsel i 2 Maaneder, altsaa i den dobbelte Tid. — Minimum af den Fordring, som skulde kunne berettigede til Anvendelse af Gjældsængsel, var i Frankrig 300 eller 200 Francs, hos os er det derimod 50 Rd. Den franske Lovgivning kjendte endelig en stor Deel Undtagelser, s. Ex. for Qvinder, for Mænd under og over en vis Alder; den havde ogsaa den Undtagelse, at Mand og Kone ikke paa samme Tid kunde sættes i Gjældsængsel. Vor Lovgivning kjender ikke noget dertil Svarende; den har vel ogsaa enkelte Undtagelser, men de have ikke Meget at betyde. Jeg skal dog nævne to af dem, som ere ganske karakteristiske. Den ene er den Grundlovsbestemmelse, i Kraft af hvilken Ingen, der er Medlem af Rigsdagen, kan sættes i Fængsel for Gjæld, naar Rigsdagen er samlet, og den anden er den Bestemmelse, i Kraft af hvilken de ved det kongelige Theater ansatte Skuespillere, Sangere og Dansere af begge Kjøn ere fritagne for at kunne sættes i Fængsel for Gjæld. Den sidste Fritagelse turde være mere praktisk end den første. Jeg skal ikke nævne forskjellige andre Sammenligninger, som kunde gjøres; men jeg skal dog, for at være retfærdig imod vor Lovgivning, tilføje, at i to Henseender stiller den Forholdet gunstigere for Debitor, end flere fremmede Lovgivninger gjøre det. Jeg sigter herved til den Betingelse, den opstiller, at der ikke findes Gods, at der altsaa forjæves har været søgt gjort Arrest eller Execution i Gods, samt til den Regel, at de Underholdningspenge, som Creditor skal give, kan han ikke paa nogen Maade fordrø erstatte af Debitor. — Med Hensyn til den Naadighed, der kan udøves over Fangen, er det ogsaa muligt, at man i fremmede Lovgivninger ikke gaaer saa vidt som hos os; hos os gaaer man i alt Fald meget vidt. Jeg skal saaledes oplyse, at en kjøbenhavnsk Borger, der har siddet i Gjældsængsel her i Kjøbenhavn, har besværet sig hos mig over, at man ikke vilde give ham Tilladelse til at komme ud for at være tilstede ved hans Kones Dødsleie. Konen døde, og da hun